

Ob id nanque bonum esse videatur, quod cuncta expetant. Agnatum enim cunctis, bonum expetere. Et proinde si cuncta voluptatem expetunt, genere bonum fuerit voluptas. Rursus, quod sit impedimentum voluptas, ipsam bonum esse negauerunt, impedimentum esse asserendo: quod non recte videantur considerare. Neque enim ad res transigendas est impedimentum, si qua sit alia, impedimentum: vt ebrietatis voluptas agere inhibuerit. Ceterum ita etiam scientia scientiz fuerit impedimentum. Nam fieri non potest, vt simul vtranque exerceas. Sed cur non bonum scientia, si voluptatem ex scientia excitarit? & vtrum impedimentum sit, an ne? Ceterum multo magis agit voluptas: nanque ad magis agendum, inde suscitata impellit: quia probum faciendo, agit quæ ex virtute, & ea suauiter agit. Nunquid multo etiam magis quæ ad actionem pertinent, exercebit? Ac si oblectatus egerit, probus erit: sin tristatus honesta profequatur, non probus. Aegritonia nanque in iis, quæ ex necessitate est. Proinde si quispiam dolore afficiatur, honesta profequendo, coactus peragit: qui autem à necessitate agere compellitur, non probus. Ceterum nemo potest quæ sunt virtuti consentanea agere, vt non aliqua vel voluptate, vel ægitudine afficiatur, medius enim nihil est. Cur? nempe quod virtus in affectu, affectus verò in ægitudine, & voluptate: nec quicquam in medio positum est. Non dubium igitur, quin virtus cum ægitudine, vel voluptate sit. Si quis igitur mæstus honesta profequatur, non bonus. Proinde non fuerit virtus, cum ægitudine: cum voluptate ergo. Tantum ergo abest vt sit impedimentum, vt etiam ad agendum exhortetur. In totumque nõ contingit, vt sit citra voluptatem, quod ab ipsa procreatur. Alia fuit oratio, quod nulla scientia faciat voluptatem. Ne id quidem verum est. Coniuiorum nanque struatores, & coronarum, necnon vnguentarij, voluptatis sunt effectores. Ceterum alijs scientiis non est voluptas vt finis, sed cum voluptate, nec citra voluptatem. Est igitur etiam scientia, voluptatis effectrix. Rursus etiam aliter dicebatur, quod non optimum. Verum hoc modo, atque hac ratione, singulas ieris perditum virtutes. Siquidem fortitudo, optimum non est. Nunquid igitur ob hoc non bonum? An id absurdum sit? Itidem & in alijs, quod voluptas, quia non optimum, non esse videatur bonum,

A Δια τούτο διζήσεν εἰ ἐστὶ ἀγαθόν, ὅτι πάντα τὰ
 του ἐφίεσται. τὸ γὰρ ἀγαθὸν πάντα πύρουκα
 ἐφίεσται, ὡς εἰ τὸ ἡδονῆς πάντα ἐφίεσται, ἀγαθὸν
 εἰ εἶναι τὸ γὰρ εἶναι τὸ ἡδονῆς. Πάλιν καὶ ὅτι ὅτι
 ἐμπόδιον ἢ ἡδονῆς, ἐκ ἐφασταν ἄνω τὸ ἀγαθὸν
 εἶναι. τὸ γὰρ ἐμπόδιον φάσκειν εἶναι, διὰ τὸ μὴ ὁρ
 θῶς σκοπεῖν, φαίνεται) αὐτοῖς, οὐ γὰρ ὅτι ἐμ
 πόδιον ἢ ὁποῦ τὸ κατὰ φύσιν τὸ κατὰ πρῶτον
 B ἡδονῆς εἶναι μὴ τοῖς ἀλλοῖς, ἐμπόδιον, ὅτι ἢ ὁποῦ τὸ
 μάθης ἢ ἡδονῆς ἐμπόδιον, ὅτι τὸ κατὰ φύσιν. ἀλλ'
 οὕτω μὴ καὶ ὅτι ἐστὶν ἡδονῆς ἐμπόδιον εἶναι.
 οὐ γὰρ ὅτι ἀμα ἀμφοτέρως ἐνεργεῖν. ἀλλὰ
 διὰ τὸ εἶναι ἀγαθόν ἢ ὅτι ἐστὶν ἡδονῆς, εἰ ποῖν τι
 ἕως τῆς ὅτι ἐστὶν ἡδονῆς; καὶ ποῖν τὸ
 ἐμπόδιον ἐστὶν, ἢ οὐ; ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ
 C κατὰ φύσιν εἶναι αὐτὸ γινόμενον, ἢ ὅτι τὸ αὐτο
 δῶν ποιεῖσιν κατὰ φύσιν τὰ κατὰ ἀρετῶν,
 καὶ ἡδονῆς ταῦτα κατὰ φύσιν. ἀλλὰ οὐ πολλὰ
 μᾶλλον ἐνεργεῖσιν ἀρετῶν καὶ τὸ κατὰ φύσιν, καὶ εἰ
 μὴ γὰρ ἡδονῆς κατὰ φύσιν, αὐτοῦ δῶν ἐστὶν εἰ
 δὲ λυπούμενος τὰ κατὰ φύσιν, οὐ αὐτο
 δῶν. ἢ ὅτι λυπῶν ὅτι τῆς δι' ἀνάγκην ὅτι
 D ὡς εἰ λυπῶν τῆς τὰ κατὰ φύσιν, εἰ
 ἀρετῶν ἐστὶν ὅτι εἶναι τὸ κατὰ φύσιν. ὁ δὲ
 ἐξ ἀνάγκης
 κατὰ φύσιν, οὐ αὐτοῦ δῶν, ἀλλὰ μὴ εἰ εἶναι γὰρ
 μὴ λυπούμενον ἢ ἡδονῆς τὰ κατὰ ἀρετῶν
 κατὰ φύσιν τὸ εἶναι ἀρετῶν ἐκ εἶναι. διὰ τῆς ὅτι
 ἀρετῆς εἶναι πάντα τὰ δὲ πάντα ὅν λυπῶν καὶ ἡ
 δονῆς εἶναι δὲ τῆς ἀρετῶν ἐκ εἶναι. δῆλον οὐδ' ὡς
 καὶ ἢ ἀρετῆς μὴ λυπῶν καὶ ἡδονῆς. εἰ μὴ οὐ
 λυπούμενος τῆς τὰ κατὰ φύσιν, οὐ αὐτο
 E δῶν. ὡς εἰ εἶναι ἢ ἀρετῆς μὴ λυπῶν: καὶ
 μὴ ἡδονῆς ἀρετῶν μόνον ἀρετῶν ἐκ ἐμπόδιον ὅτι
 ἢ ἡδονῆς, δῆλον καὶ κατὰ φύσιν τὸ κατὰ φύσιν
 τῆς ἀρετῶν ἡδονῆς. Ἄλλος δὲ λόγος ὅτι εἶ
 δῆλον ὅτι ἐστὶν ἡδονῆς, ἐστὶν ἢ εἰ τὸ
 ἀλλοῖς, οἱ γὰρ δεικνύσιν: οὐ καὶ φανεροὶ καὶ
 οἱ μυρταῖοι, ἡδονῆς εἶσι ποιητικοί. ἀλλὰ δὴ
 τῆς ἀλλοῖς ὅτι ἐστὶν ἡδονῆς εἶναι τῆς
 F λος, ἀλλὰ μὴ δὴ ἡδονῆς τῆς, καὶ εἶναι ἡδονῆς
 εἶναι οὐδ' ὅτι ἐστὶν ποιητικὴ ἡδονῆς. ἢ τὸ δὲ καὶ
 ἀλλοῖς ἐλέγετο ὅτι ἐκ ἀρετῶν, ἀλλ' οὕτω μὴ
 καὶ τὸ ποῖν τὸν λόγον ἀρετῶν: καὶ τῆς κατὰ
 ἀρετῶν λεγομένης ἀρετῶν. ἢ γὰρ ἀρετῶν, ἐκ
 εἶναι ἀρετῶν. ἀρ' οὐδ' διὰ τῆς εἶναι ἀγαθόν; ἢ
 τῆς ἀρετῶν: ὁμοίως καὶ ὅτι ἢ ἄλλων. οὐδ' ὅ
 ἡδονῆς διὰ τῆς εἶναι ἀγαθόν, ὅτι ἐκ ἀρετῶν.